

[Aksel Larsen.]

maa have kastet sin Slagskygge forud og have paavirket visse Dommere og Domstole.

Den højtærede Minister siger, at Hjemmel til Løsladelse havde han i en Anordning af 1932. Ja, jeg er nu af den Mening, at en Anordning af 1932 kan man ikke uden videre tillemppe paa Domme, der er afsagt efter det særlige Straffelovstillæg af 1945, og jeg skulde tro, at selv Jurister vil give mig Ret heri.

Den højtærede Statsminister siger, at han har ikke givet denne Landsforening noget blaat Stempel. Det kan Statsministeren imidlertid ikke løbe fra, at han har gjort, nemlig ved ikke alene at modtage disse Mennesker, men ved at tale venligt til dem, give dem gode Raad om, hvorledes de skulde lægge deres Taktik an, og ved ikke paa noget Tidspunkt senere at have taget Afstand fra dem. Det maatte være Ministerens Sag, hvis han virkelig i den Grad havde Interesse for denne Forening og for disse Mennesker, at undersøge Sagen lidt nærmere, efterhaanden som der fremkom Materiale, og jeg tvivler heller ikke om, at det maa den højtærede Statsminister have gjort, for et Minimum af Ansvarsfølelse maa han da have. Jeg har ved Citat fra Foreningens Blad belyst, hvad det er for en politisk nazistisk Forening. Men vi har heller ikke hørt nogen Afstandtagen fra Ministeren endnu den Dag i Dag. Saa maa man undskylde, saa tillader jeg mig at sige: Det var altsaa ikke helt tilfældigt, at de internerede saavel som de løsladte Landsforrædere forud for Valget den 30. Oktober gik ud i en rasende Agitation under Mottoet: Stem Venstre, stem dig fri! De maatte efter deres forudgaaende Samtale med den nuværende Statsminister have Grund til at formode, at det kunde nytte.

Jeg har ikke sagt, at vi taler paa hele det danske Folks Vegne. Jeg skal gerne gentage Udtalelsen, da Statsministeren endnu ikke har forstaaet den.

Jeg har sagt: de Bevægelser, der er i Folket — og jeg nævnte Seminarieelevernes Strejke og Jernbanestrejken mod Gyldefalk —, viser, at Flertallet af det danske Folk øjensynlig har samme Opfattelse som vi Kommuner af Regeringens Virksomhed paa dette Omraade. At Rigsdagen bare kunde have vedtaget den 21 Aars Valgretsalders, hvis der var Flertal for det, ved vi godt. Men da Folketinget truede med det, sagde den højtærede Statsminister: saa truer jeg med Strejke og truer

Folketinget med Lockout ved, at jeg agter at lade udskrive Valg. Det var Regeringens Standpunkt i denne Sag. Og det er den Statsminister, der føler sig kaldet til at staa op og tale moralsk fordømmende Ord om Strejke!

Bertel Dahlgaard: Den højtærede Statsminister sagde til mig, om jeg ikke kunde se, at der ikke er den Strid i Befolkningen som tidligere i det sydslesvigske Spørgsmaal. Nej, det kan jeg ikke se. Som jeg i Formiddags har godtgjort i Enkeltheder, har der ikke paa noget Tidspunkt foreligget de store Divergenser mellem Partierne i det sydslesvigske Spørgsmaal, som Statsministeren nu angiver. Gennem uklare Udtalelser paa et vist Tidspunkt opstod der Misforstaaelser af forskellig Art, og jeg er for saa vidt ked af at skulle sige, at jeg ikke mener, at Statsministeren kan frikendes for at have bidraget til denne Uklarhed, men Diskussionen her i Tinget under denne Finanslovbehandling har jo efterhaanden afklaret Situationen saa meget, at disse Misforstaaelser i betydelig Grad er fjernet og det nu ogsaa ligger klart, at den høje Regering ikke i aktuelle Handlinger er gaaet uden for, hvad alle Partier hele Tiden har været enige om, og det er for mig det afgørende. Heri ligger i Virkeligheden en Erkendelse af, at der ikke har været og ikke i Dag er denne store Uoverensstemmelse. Hvordan det kan gaa i Fremtiden, er der ingen af os, der kan sige i Dag.

Kristen Amby: Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard fandt forrige Gang han havde Ordet, vistnok for en kort Bemærkning, en morsom Formel for sine Betragtninger. Han sagde, saa vidt jeg kan gengive hans Ord, at det er jo særkende for Forholdet mellem de konservative Partier og de radikale Partier — det skulde altsaa være saadan en mere almen Sætning —, at de Konservative er nok villige til Reformarbejde, men egentlig først, naar Omvæltningstid er inde, og det er ogsaa noget, der stemmer med deres Væsen, hvorimod de radikale Partier i Tide arbejder for Reformen for at undgaa Omvæltning. Det er en bekvem Formel, og den har jo ogsaa det ved sig, at den stiller de Radikale i et meget gunstigt Lys som de forudseende, de kloge, der i Tide arbejder. Blot skammeligt, at man altsaa ikke paa de Tider i Historien, hvor det havde været rart at have dem, baade forud for den franske og forud for den russiske